

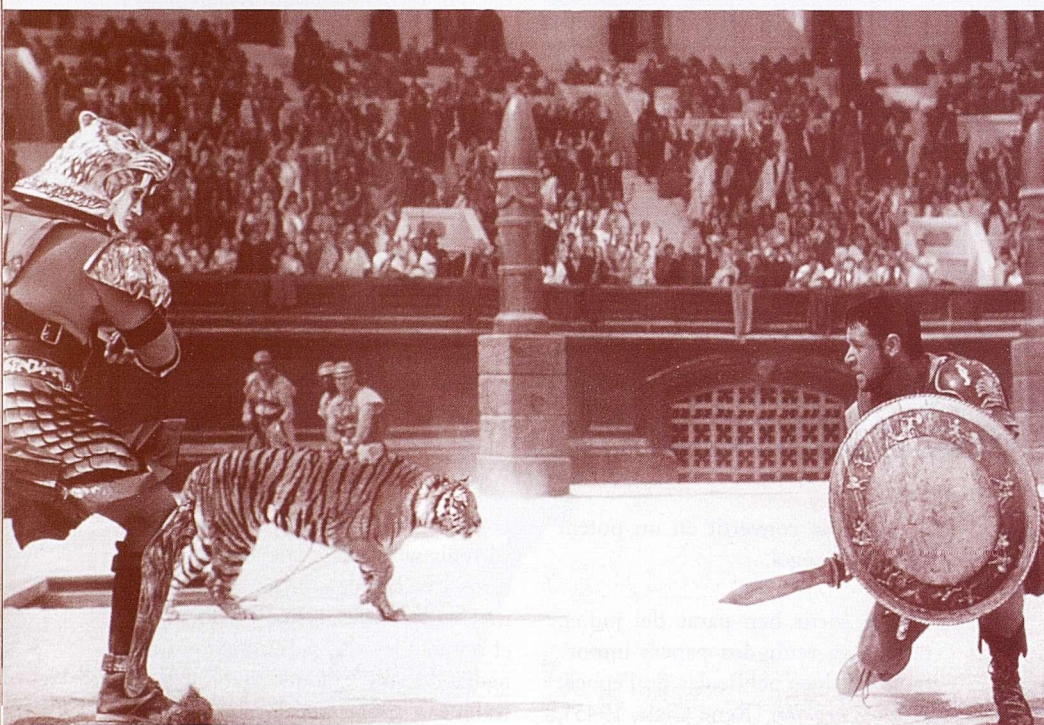
Hazeel González

Els estius no acostumen a ser mai memorables en qüestió de novetats cinematogràfiques, i el d'aquest any 2000 que ens acompanya no ha volgut ser menys: les típiques estrenes-èxit que agraden tant als productors i als distribuïdors (i al públic, se suposa, perquè si no...) que no són mai una sorpresa; qualche coseta arriscada que es fica perquè ningú li fa molt de cas; o les

Comencem pels romans: Ridley Scott sorprèn tothom i lleva la pols, ni més ni menys, a l'Imperi Romà en una historietta de bons i dolents molt (però que molt) ben realitzada, però amb uns tocs de pretensiositat que sobten el més pintat: ¿com és possible que algú que de jove fes coses com *Alien*, *el octavo pasajero* (1979) o *Blade Runner* (1982), desproveïdes d'artifici, s'inclini ara per fer servir trucs de to èpic? En fi, Mr.

Romà, i li dedica a Maximus (excel·lent Russell Crowe, un altre dels grans encerts del film) precioses composicions per a cada estat d'ànim. I l'important és que al públic li agrada, ha estat un èxit (dels esperats) i la gent s'ha quedat amb la mu-siqueta al cap. Perfecte doncs...

I ara, el que és seriós: ¿com és possible que avui encara puguem mossegat l'ham que de forma tan descarada ens llancen els productors? Idò sí, estimats senyors, un altre èxit (dels esperats): aquí tornam a veure la cara a Mr. Cruise i a fer botets com una lleugera gasela (això sí, ell s'ho haurà passat beníssim), emmarcat en una història senzilla, ja que el mateix Tom va encarregar als guionistes que la trama no fos tan enrevessada com a la primera part (dirigida per Brian De Palma el 1995 i que va ser un inesperat, aquest pic sí, èxit de taquilla) i no hi ha cap dubte que ho han aconseguit... I, hi ha compositor entre tanta cançó? Idò sí, Hans Zimmer, que substitueix l'(excel·lent) Elfman de la primera part d'una manera més efectista que no efectiva (i què hi pot fer?) i fins i tot compon un tema flamenc inspirat descaradament en el tema que Maurice Jarre va fer per a *El año que vivimos peligrosamente* (*The Year of Living Dangerously*, Peter Weir, 1983) que per una altra banda farceix un film de farciment; és a dir, de farciment per a les butxaques dels productors...

reposicions de sempre, que són més o manco afortunades... Però així anam: fent una ullada cap enrere ens trobam amb dues reines de taquilla, la música de les quals va a càrrec d'un rei: faig referència concretament a *El gladiador* (*Gladiator*, Ridley Scott, 2000, que ressuscita el cine de romans d'una manera bastant efectista, però eficaç) i, per descomptat, a aquell prodigi d'imaginació titulat *Misión imposibleII* (*M.I.2*, John Woo, 2000, que és un dels films més sorprenents dels darrers anys, o això diuen ells...), totes dues amb (més o més poca) música de Hans Zimmer. Dos treballs no igualment afortunats, però sí suficientment importants per no deixar-los passar...

Scott és Mr. Scott i, si hi ha coses que sí han quedat rodones en aquest film, una d'elles sobretot: la música. Hans Zimer ja havia fet feina amb ell a *Black Rain* (1989) i *Thelma & Louise* (1991) i d'una manera més que agradable entre el que podíem distingir enmig de la mar de cançonets (¿per què ens hem de conformar els aficionats amb un únic tema editat de *Thelma*...? En fi...). Aquí, acompanyat per la seva col·laboradora habitual Liša Garred (una compositora responsable de coses com *El dilema* -*The Insider*, Michael Mann, 1999-, al costat de Pieter Bourke, que no està gens malament), opta, és clar, per un to èpic i ple de força tan colossal com per representar l'Imperi

En fi, que Zimmer ha cobrat bé enguany i que també s'ho ha passat bé: si pensam que aquest rei té un Oscar per la partitura d'*El rey León* (*The Lion King*, Roger Allers i Rob Minkoff, 1994), que va començar fa relativament poc en el negoci (devers 1988 amb coses com *Rain Man*, per la qual va ser nominat a un Oscar) i que ens ha ofert moments meravellosos com *La casa de los espíritus* (*House of Spirits*, Billie August, 1993) o *Marea roja* (*Crimson Tide*, Tony Scott -germà de Ridley, per cert-, 1995), supòs que no tenim per què quedar amb mal gust de boca. Després de tot, així és l'estiu... ■